

1. Zas padá listí a do louží drobně prší,
nad městem visí šedivej, těžkej mrak,
všechno je vlhký a v žaludku trochu kručí,
lidé se mračí a já se ptám, proč je to tak.

R: Dál na hřbetě táhnu svůj děravej stan,
navlhlou deku a svetr, co navečer zmok',
kam se to vláčím a co z toho mám,
slyším, jak šeptaj': ta holka je nějakej cvok.

2. Kolik nás bloudí, co neumí za okny stát,
mladí i staří, a všichni maj společnej cejch,
že dovedou krásu jen očima do dlaní brát,
když slunce pálí i když začne do kyttek lejt.

R:

3. Nevím, jak vám, mně stačí, když drobounce prší,
nechci mít auto a nechte si vilu jak hrad,
nechci jet na Mamai a nevím, co zrovna frčí,
co je vám do toho, kde budu dnes v noci spát.

R: Dál na hřbetě táhnu svůj děravej stan,
navlhlou deku a svetr, co navečer zmok.
Kam se to vláčím a co z toho mám,
možná jsem opravdu blázen a praštěnej cvok.